



## Đi Đâu Loanh Quanh cho Đời Mỗi Mệt

Võ Kỳ Điền

Tôi và anh bạn đi men theo đường cát ven biển để đến khu chợ nhỏ. Đoạn đường này mọc đầy cây bông điệp xen kẽ cây bàng biển lá to tàn rộng như những cây dù. Vào mùa này hoa điệp nở đỏ rộ che kín cả một góc trời. Các khu nghỉ dưỡng sang trọng mọc san sát nhau, du khách tấp nập dập dìu, tây đầm trẻ trung khỏe mạnh tụi nó ăn cái gì không biết, sao mà đẹp quá trời. Còn tôi và bạn là hai ông già, phải nói cho rõ hơn là già khản, già ngắc già ngờ, mặc quần cụt ở trần nên thấy cả churen căng óm o như hai ống điếu, da dẻ nhăn nheo, cũng may là đầu đội nón, mình quần khắn kín bưng, người ngoài nhìn khó mà biết được tuổi tác cùng những nét xấu xí già nua.

Cứ tới mỗi hè dù đã đi chơi ở bất cứ nơi đâu thì tôi và bạn cũng dành một tuần để đến bãi biển xứ này để nghỉ ngơi thư giãn, phơi cái gì được thì phơi... Phải lợi dụng mùa hè rục rờ nơi đây kiếm được nắng ấm chút nào hay chút nấy, chớ cái xứ Canada của tôi thì chỉ có tuyết trắng xóa quanh năm, lạnh lẽo teo ruột teo gan, làm sao dám mặc quần áo mỏng manh mà ra phơi nắng, bạn ơi! .

Nói thêm một chút là chúng tôi tôi tổ chức đi chơi chung gồm một nhóm bạn churen trên một chục đủ đầu. Có nam có nữ, có trẻ có già. Mỗi khu du lịch có nhiều phòng cho du khách thuê. Giá cả mỗi phòng có hai giường dành cho hai người cư ngụ chung. Nếu ở một mình thì cũng phải chịu giá đó. Đó là lý do tại sao năm nào cũng vậy, tôi và ông bạn già, tuy khác Viện Dưỡng Lão, nhưng cả hai đều độc thân, chung nhau giữ lấy một phòng ở khu du lịch này, tiền phòng rẻ hơn được một chút, đỡ được chút nào hay chút nấy, tại ai biểu... nghèo mà ham.

Đường càng lúc càng quanh co, có lúc đi sát bãi nước cát trắng xóa, nước xanh rờn, sóng vỗ chập chùng, có lúc vách đá đồ sộ với nhiều hình thù kỳ quái. Phong cảnh đẹp như tranh vẽ, tôi nhìn ngắm mê man. Anh bạn không biết có sở thích ngắm cảnh như tôi không, nhưng thấy anh hăm hở những bước đi lạ lùng. Len qua khu du lịch này, xuyên qua khu du lịch kế bên và đi miết, không nghe anh nói một tiếng nào. Tôi cũng không đoán được anh nghĩ gì trong đầu, lệt bệt cố theo sau, mệt muốn nín thở, tuy tôi nhỏ hơn anh gần chục tuổi... Coi già vậy chớ anh còn khỏe hơn tôi, ra biển còn lội được và lội rất xa. Khi xuống nước thì tôi quơ quơ đập tay vài cái, sau đó đứng thờ đốc, rồi quay sang nhìn ngắm mấy con đầm non...

Cuối cùng thì hai anh em cũng tới khu chợ trời. Nói là chợ chớ thiệt ra là một khu đất trống dưới những tàn cây xanh, le hoe churen chục cửa hàng được dựng tạm bợ, bán các vật dụng khắn, nón, áo, túi xách cùng các món đồ kỷ niệm địa phương cho du khách, màu sắc sặc sỡ. Nhìn sơ qua, thiệt tình tôi không biết nên mua món gì. Giá cả thì khá cao, còn hàng hóa thì đáng về đơn sơ và bình dân, không có một nét nghệ thuật nào ráo trội. Không phải mình tôi mà các du khách khác cũng khá thờ ơ... Tuy vậy, anh bạn tôi thì khác. Anh vào một cửa hàng và hăm hở lựa món này chọn món kia. Tôi cũng theo vào trong cho đỡ nắng nóng, không để ý bất cứ chuyện mua bán ra sao. Sau khi lựa chọn, anh đã mua một món trong đồng đồ vật ngổn ngang trên mặt bàn. Bạn về, đoạn đường có vẻ ngắn hơn hai anh em đi thật lạ. Anh ôm xách kỹ lưỡng món quà được gói ghém kỹ bằng giấy có hình bông hoa xanh đỏ. Giờ này nắng nóng như đổ lửa, nắng nóng trên đầu và nắng phồng dưới churen. Hải đảo như bị bỏ vô lò nướng mà hấp, hai anh em tôi mồ hôi đã tươm ra khắp người...

Sau khi còm nước xong xuôi trở về phòng, anh mở bao giấy ra và cầm món quà lên ngắm nghía. Đến lúc này thì tôi mới biết anh mua cặp chim có cặp mỏ vàng được đục đẽo chạm trổ bằng cây, thân chim được sơn xanh, sơn đỏ, đậu trên một cành cây màu nâu. Hai con chim trống mái châu đầu vào nhau ríu rít, dáng vẻ thương yêu, âu yếm nhau. Hình ảnh hai con chim sao mà dễ thương đến vậy! Trời, anh bạn tôi năm đó cũng đã trên tám chục cộng thêm năm, sáu năm tuổi nữa, bỗng dưng thích chơi chim. Coi bộ anh vui và nằm dài trên giường, ngắm nghía hồi lâu đôi chim tha thiết lắm. Ngộ thiệt, anh bạn tôi bỗng dưng yêu đời hết biết. Nếu cho tôi cặp chim này thì tôi không biết làm gì, đem về nhà churen ở đâu. Tôi nghĩ thầm trong đầu, nếu phải mua tôi sẽ mua một tượng người thổ dân da đen hoặc cái kim tự tháp xứ này nặn bằng đất nung. Rõ ràng là mỗi người một ý, một sở thích, không ai giống ai. Miễn sao vui là được.. Thấy anh bạn vui thì tôi cũng vui lây....

Sáng hôm sau vừa thức dậy thì bỗng chợt anh bạn đề nghị

- Anh em mình sáng nay đi chợ trời.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đi chợ trời nữa làm chi, mới đi hôm qua mà?

Anh nhẹ nhàng trả lời:

- Tôi muốn mua thêm con chim.

Tôi trở mắt

- Anh đã mua rồi, mua thêm chi nữa.

Thiệt tình tôi không hiểu, con chim đó đâu có quý báu gì, mua thêm nữa để làm gì. Một con kiếm chỗ để chường đã mệt rồi, thêm một con nữa rồi để đâu, cái phòng trong Viện Dưỡng Lão nhỏ xíu. Trong đầu tôi bây giờ chỉ muốn đi ăn, rồi ra biển tắm. Chỉ còn vài ngày là hết một tuần lễ nghỉ ngơi ở hải đảo phương xa này. Anh từ tốn nhẹ nhàng giải thích:

- Tôi muốn mua thêm một cặp nữa để tặng cho bà bạn bác sĩ mới quen, còn cặp này thì để đầu giường.

Bên phòng tôi một cặp, bên phòng bà một cặp... cho giống nhau.

À, hiểu rồi, hiểu rồi, ai cũng khen tôi thông minh nhạy bén, vậy mà chuyện hấp dẫn như vậy lại đoán không ra.

Yêu đương là phải như vậy, như vậy. Thi sĩ Vũ Hoàng Chương có lần đã nói "*Yêu nhau ai tính tuổi bao giờ*".

Mừng cho ông bạn già của tôi. Vui thiệt là vui. Bạn nào đã nói mấy ông già, bà già hồng có tình yêu thì nên suy nghĩ lại ghen.

- Ô, vậy thì đi sớm sớm một chút, anh em mình đi trễ như hôm qua nắng nóng quá...

\*\*\*

Năm sau, tôi lại đi nghỉ hè như thường lệ. Nhưng căn phòng tôi mượn rộng rinh chỉ ở có một mình. Ông bạn già quen thuộc đi phương trời nào không thấy. Tôi lo lắng và nhớ bạn, bèn hỏi anh trưởng nhóm tổ chức:

- Bạn tôi đâu rồi sao không thấy, chuyện này ảnh không đi hay có bệnh hoạn gì?

Anh trưởng nhóm cười cười, trả lời ngay:

- Ảnh đâu có bệnh gì nhưng bận lắm vì suốt ngày... phải đẩy xe lăn cho bà bạn hàng xóm mới quen.

VỖ KỶ ĐIỀN,